

Zgodbe iz duhovnih oaz

MOČ VĚRE

Pius E. Sammut

Zgodbe iz
duhovnih oaz

MOČ VERE

MOČ VĚRE

Pius E. Sammut

KAZALO

Usklajevanje	9
Bog me vseeno ljubi	13
Rahločutnost	17
Plavati v Bogu	21
Neumna voda	25
Srečni grešnik	29
Modri kralji tretjega tisočletja	33
Zdrava pamet	37
Grenkoba ali hvaležnost?	41
Srečna skesanost	45
Stopi korak nazaj	49
Umetnost odpuščanja	53
Zelena zavist	57
Ostati preprost	61
Novoletna čestitka	65
Veliko tveganje	69
Zločini »Pasijona«	73
Pornografija	77
Največji dobitek!	83
Imam vizijo	87
Beseda o avtorju	93

KRŠČANSKA DRŽA

Svoje preteklosti ne moremo spremeniti.

Neizogibnega ne moremo preprečiti.

Na ravnanje drugih nimamo vpliva.

Od nas pa je odvisno, kako igramo z edino karto,

ki jo imamo v rokah - svojo držo.

Navsezadnje je vse, kar se nam v življenju dogaja,

samo ena desetina, preostalih devet pa naš odziv na to.

Zato se odzivajmo modro.

Odzivajmo se krščansko!

USKLAJEVANJE

Spisi svetnikov so običajno polni modrosti, ker govorijo iz srca, ki ga navdihuje božja milost. Tako je tudi sveti Alfonz Ligvorij napisal neprecenljivo knjigo z naslovom *Skladnost z božjo voljo*, v kateri najdemo veliko čudovitih prigod.

Ena izmed njih govori o duhovniku, ki je Boga dolga leta prosil, naj mu razkrije skrivnost svetosti. Srčno si je namreč želel postati svetnik! In Bog, ki vedno posluša naše prošnje, ga je končno uslišal.

Naročil mu je, naj se zgodaj zjutraj odpravi od doma in nagovori prvega človeka, ki ga bo srečal. Neučakani duhovnik je takoj odšel iz župnišča in pot mu je prekrižal brezdomec. Ustavil ga je in pozdravil: »Dobro jutro, prijatelj!« – »Gospod, hvala lepa za prijazne želje, vendar se ne spomnim, da bi kdaj bilo slabo jutro.« – »Res je,« je dodal duhovnik, »danes je

čudovit dan.« – »Prečudovit,« je odvrnil brezdomec. »Sploh pa so zame vsi dnevi čudoviti.«

Duhovnik se kar ni mogel načuditi, da je mož razglasil vse dni za dobre, medtem ko je sam, tako kot drugi, doživljal boljše in slabše dneve in se temu primerno tudi počutil. Zato ga je vprašal, kako je lahko z vsem tako zadovoljen. – »Zelo preprosto, gospod. V življenju sem se naučil vedno želeli samo tisto, kar mi daje Bog. To je moj način življenja.«

Na prošnjo, naj to pojasni, mu je brezdomec rade volje ustregel: »Nič lažjega, gospod! Kadar nimam ničesar za pod zob, si rečem: ‚Ravno pravšnji dan za post.‘ Kadar mi dajo hrano, pa: ‚Prav to sem si želel!‘ Kadar dežuje, sem srečen, ker vem, da sem bil potreben dobre prhe in mi jo je Bog brezplačno priskrbel. Kadar pa sije sonce, se Bogu zahvaljujem, ker me z njim ogreva ... Tako zame noben dan ni slab, saj sem navajen želeli to, kar Bog hoče.«

Duhovnik, ki se ga je takšna modrost globoko dotaknila, je moža vprašal, kdo pravzaprav je. »Kralj sem,« je odvrnil preprosto, a odločno. Duhovnik je spoznal, kako prav ima. Ta preprosti mož je bil kralj, ker je gospodoval nad življenjskimi dogodki. Ni dopustil, da bi ga okoliščine omejevale. V svoji revščini je bil bogatejši od najmogočnejšega kralja. V svojem

trpljenju je bil srečnejši od ljudi, ki so iskali uteho v posvetnih užitkih.

Tukaj leži skrivnost. Bog je Oče, zato za nas vsako jutro pripravi načrt – fantastičen načrt. Ker nam privošči srečo, poskrbi, da dobimo prav to, kar potrebujemo. Če smo potrebni tolažbe, nam pošlje ohrabrujoče dogodke. Če pa smo potrebni poboljšanja, dopusti neprijetnosti, ki ponižajo naš jaz.

Težava je v tem, da si mnogi že vnaprej naredimo drugačen dnevni načrt, in se tako znajdemo v konfliktu. Bog postavi predme dogodek – telefonski klic, problem v službi, glavobol ali nejevoljnega zakonca – jaz pa se tem neljubim dogodkom upiram in se borim proti njim, ne vedoč, da za njimi stoji Bog. Zato sem vedno utrujen in nezadovoljen.

Neki menih je slovel po tem, da so ljudje ozdraveli, če so se le dotaknili njegovih oblačil. Njegov opat se je čudil, da je Bog dal ta dar prav njemu, ki se mu ni zdel prav nič boljši od sobratov. Po pogovoru z njim pa je spoznal, da je bila razlika v tem, da se je vedno pustil voditi Bogu.

»Izobilje me ne povzdiguje, pa tudi pomanjkanje me ne vrže iz tira. Vedno molim le za to, da bi se v meni in po meni uresničevala božja volja.«

»Kaj pa, ko so naš samostan napadli razbojniki, nas oropali, nam zažgali kašče in odgnali živino – ali te to ni vznemirilo?« je zanimalo opata.

»Oče, odkrito povedano – ne! Kot je moja navada v takšnih primerih, sem se Bogu zahvalil, ker sem prepričan, da vse to povzroča ali dopušča, v svojo slavo in naše dobro. Zato nikoli ne izgubim miru, pa naj se zgodi karkoli.«

Življenje je lahko tako preprosto. Če ga le uskladimo z božjo voljo!

BOG ME VSEENO LJUBI

Namesto da bi razpredal o tezah in pojmi, bom raje izbral nekaj zgodb, s katerimi bom boljše ponazoril svoje izkustvo o Bogu, ki me ljubi. V njih je ostalo še veliko praznega prostora, ki ga lahko vsak izmed nas po svoje zapolni in obarva.

Prva govori o starcu in nehvaležnem škorpionu. Starec je sedel ob reki Ganges, ko je v njej zagledal škorpiona, ki si je na vse kriplje prizadeval, da ne bi utonil. Ko ga je voda prinesla bliže, je starec iztegnil roko, da bi ga potegnil ven, škorpion pa ga je pičil vanjo. Starec je znova poskusil, a je v zahvalo dobil še en pik v bolečo, že oteklo roko. Mimoidoči je ob pogledu na to vzkliknil: »Hej, stari, si ob pamet? Samo norec tvega življenje za tako grdo in hudobno golazen. Še umrl boš, če boš poskušal rešiti tega nehvaležnega škorpiona!« Starec mu je mirno odvrnil: »Prijatelj,

škorpionova narava, da pika, še ne bo spremenila moje narave, da rešujem.«

In prav to je lastnost mojega Boga. V njegovi naravi je, da rešuje, in v tem ga nihče ne prekaša. Čeprav smo nehvaležni in se mu upiramo, ga brcamo in grizemo, se ne pusti odgnati!

Kadar želijo rabini opisati Boga, ki ga ni moč opisati, povedo naslednjo zgodbo. Ko je Bog želel ustvariti človeka, se je posvetoval z angeli, ki so stali okrog njegovega prestola. Angel pravičnosti mu je rekel: »Nikar ga ne ustvari, ker bo počel vse vrste hudobije zoper bližnjega; trdosrčen, krut, nepošten in razuzdan bo.« Angel resnice ga je posvaril: »Nikar ga ne ustvari ... Lagal bo in varal svojega brata pa celo tebe.« Tudi Angel svetosti je Bogu odsvetoval stvarjenje človeka z utemeljitvijo: »Pehal se bo za tistim, kar je nečisto v tvojih očeh, in se ti v obraz posmehoval.« Na koncu je pristopil še Bogu najljubši Angel usmiljenja in mu rekel: »Le ustvari ga, nebeški Oče, kajti kadar bo grešil in zašel s poti pravičnosti, resnice in svetosti, ga bom jaz nežno prijel za roko, mu ljubeče spregovoril in ga pripeljal nazaj k tebi.«

Bog je očitno poslušal njegov nasvet, drugače nas danes ne bi bilo! Da, v usmiljenju smo bili ustvarjeni.

Mnogi imajo čudne predstave o Jezusu Kristusu in njegovi Cerkvi. V nedeljo je pri maši moja pozornost

pritegnil majhen otrok, ki se je oziral naokrog in se vsem prijazno smehljajal. Ni klepetal, brcal, pljuval, trgal molitvenika ali stikal po mamini torbici. Ona pa ga je kljub temu grobo prijela in glasno oštela: »Ne reži se, saj si vendar v cerkvi!« Udarila ga je po roki. Ko so mu pritekale solze, je dodala, da si je to zaslužil, in mirno molila naprej. Prijelo me je, da bi objokanega otroka objel in mu povedal o svojem Bogu, ki je vesel, nasmejan in ima očitno smisel za humor, ker nas je ustvaril takšne, kakršni smo.

Še zadnja zgodba. Neka zelo pobožna gospa je doma vsak dan glasno molila. Njen sosed, ki ni bil veren, je vse to poslušal in si mislil: »Kako je neumna! Kaj res ne vidi, da Boga ni?« Nekega dne ji je zmanjkalo hrane in denarja. Kot po navadi je svoje stanje v molitvi prepustila Bogu in se mu vnaprej zahvalila za njegovo previdnost. Ateist se je odločil, da se bo z njo pošalil. V trgovini je nakupil razna živila, jih položil pred njena vrata in pozvonil. Skril se je za grm, da bi videl, kako debelo bo pogledala. Ko je odprla vrata, je zavriskala od veselja in začela slaviti Boga. Ateist je skočil izza grma in ji zabrusil: »Si pa res trapa! Vsega tega ti ni kupil Bog, temveč jaz!« Pohitela je po ulici in še glasneje slavila Boga. Osupli sosed jo je dohitel in jo vprašal, ali se ji je zmešalo. Ne da bi trenila z očesom, mu je veselo oznanila: »Vedela sem, da mi bo Bog nekako priskrbel hrano.

Vendar si nisem mislila, da je tako iznajdljiv, da bo za to uporabil ateista!«

Ali kot je rekla sveta Edith Stein: »Naučimo se živeti iz božje roke!«

RAHLOČUTNOST

Pravijo, da človeškega življenja ne merimo s številom vdihov, temveč s tem, kolikokrat nam dih zastane. Morda vam bo tudi ob tejle zgodbi.

Kristina se je rodila uboga. Životarila je v vasici na obrobju Ria de Janeira vse do dne, ko revščine ni več mogla prenašati in je pobegnila od doma. Materi je to strlo srce. Vedela je, da bo velemesto njeno hčer hitro posrkalo vase. Ni namreč imela možnosti za zaposlitev, obenem pa je bila preveč trmasta, da bi se vrnila domov. Kadar se napuh sreča z lakoto, smo pripravljene početi stvari, ki nam prej niti na kraj pameti ne bi padle.

Mama se je odločila oditi v Rio in hčerko poiskati. Tam je preiskala bare, hotele, nočne klube in druge kraje, kjer se zbirajo prostitutke, a vse zaman. Kot da bi se njena hči vdrla v zemljo. Zato se je šla

mama fotografirat v kabino in naredila toliko slik, da je porabila skoraj ves denar. Te je nato pritrdila na kopalniška ogledala, hotelske oglasne deske in telefonske govornice, na hrbtno stran pa napisala sporočilo.

Ko ji je zmanjkalo fotografij in denarja, ji ni preostalo drugega, kot da se vrne domov. Bila je izmučena in potrta. Pet tednov pozneje se je Kristina spuščala po hotelskih stopnicah. Ni ji bilo več do smeha, kajti njene sanje so se sprevrgle v nočno moro. Njene rjave oči so pričale o bolečini in strahu. Tedaj je na recepcijskem steklu opazila materino fotografijo. Ni mogla verjeti svojim očem. Vzela jo je v roke in prebrala sporočilo, ob katerem so jo zalile solze. Pisalo je: »Karkoli si že storila – ni pomembno. Prosim te le, da se vrneš domov.« In se je.

V krščanstvu gre prav za to. Žena, ki išče izgubljeno drahmo. Pastir, ki išče izgubljeno ovco. Po starodavni razlagi prilike o izgubljeni ovci je Jezus, potem ko jo je končno našel, rekel: »Zdaj te imam še raje, ker sem zaradi tebe toliko pretrpel.« To je srce krščanstva. Božja rahločutnost in nežnost.

Ni večjega trpljenja od greha, čeprav morda kdo misli drugače. V življenju nam najhujših bolečin ne zadajajo bolezni, ki nas priklenejo na posteljo,

ali pomanjkanje denarja, temveč greh. To je pravo mučilno orodje. Zato je Cerkev usmiljena do grešnikov in jim neprestano oznanja odpuščanje grehov.

Sloviti psihiater Karl Menninger je nekoč izjavil, da bi lahko iz umobolnic odpustili tri četrtine bolnikov, če bi jim jih uspelo prepričati, da so jim grehi odpuščeni.

Ko bi ljudje poznali lepoto in moč krščanstva, bi napolnili cerkve!

Neki fantič je v trgovini z živalmi občudoval ljubke pasje mladičke in prodajalca vprašal, koliko stanejo. »Od trideset do petdeset evrov,« mu je odgovoril in zažvižgal. Iz utice je priskakljalo pet živahnih kužkov, za njimi pa je počasi prišepal še zadnji. Fantek se je začudil: »Kaj pa je narobe s tem psičkom?« Prodajalec mu je razložil, da se je skotil brez kolčne ponvice in bo zato vedno šepal.

Fantič je segel globoko v žep in izvlekel vse svoje premoženje – tri evre. Navdušeno je vzkliknil: »Prav tega hočem!« Trgovec se je nasmehnil: »Za pohabljenega psička vendar ne boš plačeval. Če si ga zares tako želiš, ti ga podarim.« Vidno ogorčen ga je fantič pogledal v oči in mu odgovoril: »Nočem, da mi ga podarite. Ta psiček ni vreden nič manj od drugih in bom zanj plačal polno ceno. Zdajle vam dam tri evre, nato pa vsak teden po enega, dokler ga ne odplačam.«

Prodajalec je vztrajal pri svojem: »Toda, saj ne bo mogel nikoli teči in se s teboj igrati, kakor bi se drugi kužki.« Fantič pa si je zavihal hlačnico, osuplemu prodajalcu pokazal zvito, z jekleno opornico obdano nogo, in mirno rekel: »Tudi sam ne morem teči in kužek potrebuje nekoga, ki ga bo razumel!«

Vsi potrebujemo nekoga, ki nas razume. Jaz sem ga našel. Ime mu je Jezus. On razume mojo nemoč in strtost, ker je bil na križu tudi sam nemočen in strt.

